

Arrest

nr. 193 721 van 16 oktober 2017
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Slowaakse nationaliteit te zijn, op 3 maart 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 februari 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 21 augustus 2017.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DELGRAGNE, die *loco* advocaat L. LAMBERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 februari 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 februari 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

De verzoekende partij voert in een eerste middel de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet juncto artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De Raad merkt vooreerst op dat het verzoekschrift overeenkomstig artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en de middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972).

De Raad wijst erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die/dat zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. In voorliggend geval voert de verzoekende partij in de hoofding van haar eerste middel onder meer de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet zonder echter onder haar eerste middel enigszins concreet uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing dit artikel schendt. Aangezien het niet aan de Raad toekomt hieruit een middel te distilleren of deze zelf in te vullen, dient ambtshalve te worden vastgesteld dat dit onderdeel van het eerste middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn merkt de Raad op dat de schending van een richtlijn niet rechtstreeks kan worden aangevoerd wanneer deze omgezet werd naar de interne wetgeving (cf. RvS 2 923, 20 juni 2008 (c)). De Raad wijst erop dat deze Richtlijn in Belgisch recht werd omgezet door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) en dat de verzoekende partij niet aanvoert, laat staan aantoon, dat artikel 7 daarbij niet of niet correct omgezet zou zijn. Zodoende kan zij zich niet dienstig beroepen op de Terugkeerrichtlijn.

De verzoekende partij betoogt dat in de bestreden beslissing geen serieuze analyse van het risico op het non-refoulementbeginsel werd gevoerd en dat de verwerende partij eenvoudig verwijst naar de beslissing van het CGVS van 28 januari 2016. De verzoekende partij geeft aan dat ze tegen voormelde beslissing van het CGVS beroep heeft ingediend bij de Raad en verwijst naar haar middelen uiteengezet in het verzoekschrift tegen de beslissing van 28 januari 2016.

De Raad stelt in de eerste plaats vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, met name artikel 7, alinea 1, 1° van de vreemdelingenwet, evenals de artikelen 75, § 2 en 81 van het vreemdelingenbesluit. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gesteld dat op 28 januari 2016 door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag werd genomen en dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum, hetgeen de verzoekende partij geenszins betwist.

De Raad wijst er verder op dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 28 januari 2016 weigerde de asielaanvraag van de verzoekende partij in overweging te nemen. De Raad stelt hierbij vast dat het beroep dat de verzoekende partij heeft aangetekend tegen deze weigeringsbeslissing van de Commissaris-generaal van 28 januari 2016, op 14 juli 2016 bij arrest nr. 171 924 door de Raad werd verworpen zodoende dat deze definitief is geworden. Gelet op de toetsingscriteria van de subsidiaire beschermingsstatus, werd door de Commissaris-generaal aldus

reeds vastgesteld dat de verzoekende partij in haar herkomstland geen vrees voor een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM heeft aangetoond en werd dit door de Raad bevestigd. Er blijkt niet dat de verzoekende partij thans enigszins nieuwe, concrete gegevens aanbrengt die niet reeds voorlagen in het kader van de asielprocedure bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en die een andere beoordeling rechtvaardigen. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat zo de verzoekende partij van oordeel is dat de situatie in haar land van herkomst gewijzigd is, zij over de mogelijkheid beschikt om een nieuwe asielaanvraag in te dienen. Tevens dient te worden aangestipt dat de bestreden beslissing de verzoekende partij niet verplicht om naar haar land van herkomst terug te keren. In casu is geen sprake van een gedwongen verwijdering. De bestreden beslissing houdt enkel de verplichting in om het grondgebied van België en van de lidstaten die het Schengenacquis ten volle toepassen te verlaten.

In de mate waarin de verzoekende partij met een verwijzing naar haar verzoekschrift tegen de beslissing van 28 januari 2016 kritiek uit op de niet in het geding zijnde beslissing van de Commissaris-Generaal van 28 januari 2016 tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag, wordt er nog op gewezen dat deze kritiek niet pertinent is naar aanleiding van voorliggend beroep, alwaar slechts het bevel van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) van 3 februari 2016 aan de orde is. Zoals reeds hierboven vermeld, heeft de Raad bovendien het beroep tegen de beslissing van 28 januari 2016 echter verworpen. Voormelde kritiek kan niet leiden tot de nietigheid van de huidige bestreden beslissing.

Gelet op bovenstaande vaststellingen toont de verzoekende partij, die overigens geenszins het eigenlijk motief van de bestreden beslissing betwist, niet aan dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig voorbereid zou zijn, niet zou steunen op deugdelijke motieven of zou steunen op verkeerde feitelijke gegevens, geen rekening zou zijn gehouden met alle gegevens of dienstige stukken of kennelijk onredelijk zou zijn. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel lijkt, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

De verzoekende partij betoogt dat zij momenteel sinds vele jaren in België woont met heel haar familie en dat haar privé- en familielevens zich dus geheel in België bevindt. Zij geeft aan geen enkele sociale binding meer te hebben met Slowakije, het land dat zij heeft verlaten omwille van de vele discriminaties die zij ondergaan heeft en die niet in twijfel worden getrokken door het CGVS in de beslissing van 28 januari 2016. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij geenszins rekening heeft gehouden met deze elementen.

De Raad wijst erop dat, opdat er sprake zou kunnen zijn van een schending, vooreerst een beschermenswaardig privé- en/of gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aanwezig dient te zijn.

De verzoekende partij geeft aan “met heel haar familie” sinds vele jaren in België te wonen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij bij haar inschrijving als asielaanvrager op 25 september 2009 aangaf vergezeld te zijn door haar dochter en haar schoonfamilie. Ook in een latere verklaring wordt vermeld dat zij “met de hele familie naar België gekomen” is waarbij wordt aangegeven dat zij twee kinderen “in UK” heeft, twee kinderen in Slowakije en een dochter in België die haar mee heeft vergezeld. Uit voormelde verklaring blijkt tevens dat de verzoekende partij vier broers/ zussen heeft in Slowakije. Op 25 november 2015 in het kader van haar meervoudige asielaanvraag verklaarde zij dat er geen veranderingen zijn in haar familiale situaties. In de beslissing van de Commissaris-generaal van 28 januari 2016 wordt er uitdrukkelijk op gewezen dat ook haar dochter en diens partner evenals haar zoon en diens partner een asielaanvraag indienden en wordt gesteld dat in het kader van de asielaanvragen van de zoon en dochter en hun respectievelijke partners eveneens tot een weigering van inoverwegingname werd besloten. Gelet op het gegeven dat de verzoekende partij aldus geenszins aantoonde familie te hebben in België die is toegelaten of gemachtigd tot een verblijf, kan dan ook niet worden ingezien op welke wijze de gemachtigde nog rekening diende te houden met het gezinsleven van de verzoekende partij in België.

Aangaande het privéleven, wijst de Raad erop dat dit begrip niet wordt gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is een feitenkwestie.

De Raad benadrukt dat wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM met betrekking tot haar privéleven aanvoert, het in de eerste plaats haar taak is om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven aan te tonen. Er dient vastgesteld te worden dat de verzoekende partij door louter te verwijzen naar het gegeven dat ze reeds sinds vele jaren in België verblijft, haar privéleven zich geheel in België bevindt en zij geen enkele sociale binding meer heeft met Slowakije, geen beschermenswaardig privéleven aantoont. De beweringen van de verzoekende partij worden daarenboven op geen enkele manier gestaafd. Het betreffen niet meer dan blote beweringen en ze vormen alleszins niet zodanige bijzondere feiten of omstandigheden dat - gelet ook op onder meer het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi tegen het Verenigd Koninkrijk, JV 2008/191 - op grond daarvan uit het recht op respect voor haar privéleven de positieve verplichting voortvloeit haar hier in België verblijf toe te staan.

Gelet op het gebrek aan een beschermenswaardig privé- en/of gezinsleven kan de gemachtigde niet verweten worden hieromtrent niet gemotiveerd te hebben. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt zodoende niet aannemelijk gemaakt.

Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) en dat voornoemd artikel 8 evenmin zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

Gelet op het bovenstaande maakt de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen niet aannemelijk.

Het tweede middel lijkt ongegrond."

3.2 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.3 Op 21 augustus 2017 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden. Ter terechtzitting van 26 september 2017, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 14 augustus 2017 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: "VzP stelt dat in de beschikking ten onrechte wordt overwogen dat de schending van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 Vw. niet kan worden aangenomen. Volgens VzP is er wel degelijk sprake van een beschermenswaardig gezinsleven en had hierover moeten worden gemotiveerd in de bestreden beslissing. VzP stelt dat in de beschikking een motivering wordt toegevoegd die niet terug te vinden is in de bestreden beslissing waardoor de Raad zijn annulatiebevoegdheid heeft overschreden. VzP volhardt in de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM en besluit dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd. VwP stelt dat de Raad zijn bevoegdheid niet heeft overschreden en kan controleren of de aangevoerde schending aannemelijk is. Zij sluit zich verder aan bij de beschikking."

3.4 De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst er vooreerst op dat de verzoekende partij door louter te stellen dat in de beschikking ten onrechte wordt overwogen dat de schending van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet niet kan worden aangenomen en te betogen dat er wel degelijk sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven en

hierover had moeten worden gemotiveerd in de bestreden beslissing, geen elementen aanbrengt die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in de beschikking van 14 augustus 2017 werd aangegeven. In voormelde beschikking werd immers reeds omstandig gemotiveerd met betrekking tot het vermeende gezinsleven.

Waar de verzoekende partij stelt dat in de beschikking een motivering wordt toegevoegd die niet terug te vinden is in de bestreden beslissing waardoor de Raad zijn annulatiebevoegdheid heeft overschreden, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij eraan voorbijgaat dat, zoals tevens wordt aangegeven in de beschikking van 14 augustus 2017, opdat er sprake zou kunnen zijn van een schending, vooreerst een beschermenswaardig (privé- en/of) gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aanwezig dient te zijn. De Raad oefent inderdaad slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing, doch dit neemt niet weg dat de Raad in eerste instantie nagaat of er een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM door de verzoekende partij blijkt uit de stukken van het administratief dossier vooraleer te onderzoeken of het bestuur hiermee rekening had moeten houden gezien de bepaling van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Gelet op de vaststelling in voormelde beschikking dat er geen sprake is van een beschermenswaardig (privé- en/of) gezinsleven kan de gemachtigde niet verweten worden hieromtrent niet gemotiveerd te hebben. De Raad heeft door louter vast te stellen dat er geen sprake is van een beschermenswaardig (privé- en/of) gezinsleven waardoor de gemachtigde niet verweten kan worden hieromtrent niet gemotiveerd te hebben, geenszins zelf de belangenafweging doorgevoerd die had moeten gebeuren in het geval er wel sprake was geweest van een beschermenswaardig (privé- en/of) gezinsleven, *quod non in casu*, zodoende dat de Raad zijn annulatiebevoegdheid niet heeft overschreden. Bovendien wijst de Raad erop dat de verzoekende partij de vaststelling in de beschikking dat zij geenszins aantoot familie te hebben in België die is toegelaten of gemachtigd tot een verblijf, niet betwist noch weerlegt.

Waar de verzoekende partij ten slotte volhardt in de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM en besluit dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij ook hiermee geen elementen aanbrengt die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in de beschikking van 14 augustus 2017 werd aangegeven.

Gelet op het bovenstaande en met verwijzing naar de in voornoemde beschikking van 14 augustus 2017 opgenomen grond dient te worden vastgesteld dat de middelen, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond zijn.

3.5 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU